

תת"ע 414/08/21 - מדינת ישראל נגד ג'יאנה יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 414-08-21 מדינת ישראל נ' יוסף
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד חנא ארשיד
נגד
ג'יאנה יוסף באמצעות עו"ד אמיר חאג'
המאשימה
הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

1. כנגד הנאשמת הוגש, ביום 2.8.21 כתב אישום שלפיו בעת שנהגה ברכב אחזה או השתמשה בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
האירוע הוא מיום 29.7.20, בשעה 16:35, עת נהגה הנאשמת בכביש 85, ק"מ 30, ברכב פרטי, מ.ר. 3897380, מסוג "אאודי".
2. הנאשמת כפרה באישום שמיוחס לה. בכפירתו, בדיון, ציין ב"כ הנאשמת: "מרשתי כופרת בעובדות המפורטות בכתב האישום, בזיהוי הנאשמת ובעבירה עצמה. לא בוצעה עבירה".
בפתח דיון ההוכחות ציינה ב"כ המאשימה שבהסכמת הסנגור, מוגש חומר הראיות בתיק. הסנגור מסר הסכמתו, בחר שלא העיד את הנאשמת בדיון, וביקש להגיש סיכומיו בכתב.
מטעם המאשימה הוגשו תע"צ הפעלת מצלמת סטילס, שמסר השוטר איהב גאנם, עורך הדוח (ת/1), מזכר נסיבות דוח תנועה, שערך השוטר גאנם (ת/2), ו-3 צילומי סטילס שצילם (ת/3).
במעמד הדיון נשמעו סיכומי המאשימה והסנגור הגיש סיכומיו בכתב לאחר הדיון, בהתאם להחלטתי.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה, טענה, שבהתבסס על הראיות שהוגשו בתיק, ניתן לדעת בבירור שמדובר בנאשמת, שהיא הבעלים

של הרכב, שנהגה ברכב באירוע. צוין שלוחית הרישוי שייכת לרכב הנאשמת, לרכב סימן זיהוי ייחודי, ציור של שרשת עם צלב, בשמשה האחורית, וניתן להבחין בצילום באביה של הנאשמת, יושב לצידה. התובע אף ציין שהוא מזהה בצילום את הנאשמת ואת אביה, מהיכרותו האישית עמם כבני אותו כפר. עוד נטען שהנאשמת לא העידה ויש בכך חיזוק לראיות התביעה.

4. לשיטת ההגנה, אין די בראיות שהוגשו כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת אחזה בטלפון הנייד, בנהיגה, ויש לזכותה מהעבירה שמיוחסת לה.

לטענת הסנגור, הנאשמת כפרה בזיהויה, ובכל עובדות כתב האישום, בהן בעצם נהיגתה באירוע. בנסיבות אלה על המאשימה היה מוטל הנטל הראשוני להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב באירוע. לשם כך היה עליה להגיש תעודת עובד ציבור בדבר הבעלות של הרכב, במועד האירוע, ובאמצעותה להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב מכח חזקת הבעלות, שקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961 (להלן - פקודת התעבורה). לחלופין על המאשימה היה להגיש כל ראיה פוזיטיבית אחרת להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב במועד האירוע. המאשימה לא עשתה כן, ועל כן יש לזכות הנאשמת מהמיוחס לה. עוד נטען שהנאשמת כפרה בעצם ביצוע העבירה על ידה. הסנגור הפנה לפסיקה תומכת.

הכרעה

5. מצאתי, כאמור, לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

6. הסנגור כפר בכלל עובדות כתב האישום ובזיהויה של הנאשמת כמי שנהגה ברכב במועד האירוע.

בדיון ההוכחות ציינה המאשימה שהסנגור לא כפר בבעלות, ובתגובה לכך השיב הסנגור: "**כן כפרתי בזיהוי הנאשמת בעבירה עצמה**".

משכפרה הנאשמת כפירה כללית בעובדות כתב האישום, וכן כפרה בזיהויה באירוע, היה על המאשימה להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב ולו מכח חזקת הבעלות ברכב. אילו המאשימה הייתה עושה כן היה עובר הנטל לכתפי הנאשמת להוכיח שלא נהגה ברכב באירוע.

אפנה בעניין זה לעפ"ת 40693-08-10 **מדינת ישראל נ' ציון לוי** (14.2.11), כשלמשיב יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, שתועדה במכשיר מדידה, קבעה הש' סלוטקי:

"במקרה דנן, אין צורך להכריע בשאלה האם על המדינה לערוך כיול בנוסף על הבדיקות שנערכות על ידה. זאת משום שהמדינה לא הוכיחה, באמצעות תעודת עובד ציבור של משרד הרישוי, כי המשיב הוא הבעלים של הרכב שצולם והנראה בתמונה ת/2. המשיב אומנם התרכז בכפירתו בכפירה באמינות המדידה, אך כפר גם כפירה כללית והיה על המערערת להוכיח גם את בעלותו של המשיב ברכב, כפי שהיא נוהגת לעשות בתיקים מסוג זה והדבר לא נעשה.

המשיב לא הודה בשום שלב בבעלות על הרכב, כך שלא הוכח כי המשיב הוא שנהג ברכב

שמהירותו נמדדה במכשיר הנ"ל.

עוד אפנה לעפ"ת 36368-12-11 ישראל דנאי נ' מדינת ישראל (24.6.12) שם, כשלמערער יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, שתועדה במצלמה, ציין כב' השופט א' סטולר:

"למעלה מן הדרוש, המערער בתשובתו אמר במפורש כי הוא כופר בהחזקתו ברכב באותו יום. לפיכך, נוכח תשובתו של המערער לכתב האישום שומה היה על המאשימה להוכיח את נהיגתו ברכב, ולו מכוח "חזקת הבעלות". אילו הייתה עושה כך המאשימה, כי אז היה עובר הנטל על כתפי הנאשם להוכיח שלא הוא נהג".

7. המאשימה, בענייננו, לא כללה בעדי התביעה, בכתב האישום, את תעודת עובד הציבור בדבר בעלותה של הנאשמת ברכב (להלן - תע"צ הבעלות), ואף לא ביקשה לתקן את כתב האישום לאחר שב"כ הנאשמת מסר כפירתו.

בהעדר תע"צ הבעלות, לא ניתן לקבוע שהנאשמת נהגה ברכב, ולו מכח חזקת הבעלות שקבועה בסעיף 27ב לפקודת התעבורה. סעיף 27ב לפקודה קובע כלהן:

27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדתו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

בהגשת תע"צ בעלות, מרימה התביעה את הנטל הראשוני להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב באירוע. עם הוכחת חזקת הבעלות, עובר הנטל להגנה להוכחת טענתה שהנאשמת לא נהגה ברכב במועד האירוע. משלא הגישה המדינה תע"צ בעלות, לא הוכיחה המאשימה, ולו מכח חזקת הבעלות, שהנאשמת נהגה ברכב באירוע.

8. יצוין שאף לא הוגשה כל ראיה פוזיטיבית אחרת שיש בה כדי להוכיח מעבר לכל ספק שהנאשמת היא שנהגה ברכב באירוע.

התובע, טען, בסיכומיו, שהנאשמת זוהתה באופן וודאי כמי שנהגה ברכב באירוע. לשם כך הפנה למזכר שערך השוטר, בדבר נסיבות האירוע, ולצילומים, בהם לטענתו ניתן להבחין בנהגת, בלוחית הרישוי, שלטענתו שייכת לרכב הנאשמת, בסימן זיהוי יחודי של הרכב על שמשות הרכב, ולעובדה שאביה של הנאשמת תועד יושב לצידה ברכב. התובע אף טען שהוא מכיר את הנאשמת ואת אביה מהכפר, ומזהה אותם, בצילומים ת/3.

במזכר שערך השוטר, בדבר נסיבות הדוח (ת/2), אליו הפנה התובע, ציין השוטר שזיהה רכב שנושא לוחית רישוי שמספרה 3897380, כשהנהגת ברכב אוחזת בידה הימנית טלפון נייד, כשראשה מופנה לכיוון הטלפון, ותיעד זאת במצלמה. בהמשך ציין השוטר שבדק את התמונה בסמוך להפקתה ובתמונה זיהה את העבירה כפי שהבחין בה בעין.

ממכלול ראיות אלה ניתן לקבוע שרכב שנושא לוחית רישוי שמספרה 3897380, צולם על ידי השוטר גאנם, במועד האירוע, כשהנהגת שנהגה בו אחזה טלפון נייד בעת נהיגה. עם זאת, לא ניתן לקבוע שהנהגת שנראית בצילום היא

הנאשמת.

כאמור, המאשימה אף לא הגישה תע"צ בדבר בעלותה של הנאשמת ברכב, כך שאף מכח חזקת הבעלות לא ניתן לקבוע שהנאשמת נהגה ברכב באירוע.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המאשימה, שלפיה הוא מזהה את הנאשמת ואת אביה, בצילום, בהיותם בני אותו כפר. התובע לא נכלל ברשימת העדים בכתב האישום והמאשימה לא ביקשה לתקן את כתב האישום ולהכלילו כעד, כך שאין מקום לקבל את עדותו לעניין זה.

9. בנסיבות אלה, בהימנעותה של הנאשמת להעיד, אין כדי לחזק את ראיות התביעה, ואין ביכולתה להשלים את החוסר בראיות שהונחו לפני.

10. לסיכום, המאשימה לא הוכיחה שהנאשמת היא שנהגה ברכב במועד האירוע, הן משום שלא ביססה את נהיגת הנאשמת ברכב ולו מכח חזקת הבעלות, הקבועה בסעיף 27 לפקודה, והן משום שלא הוגשה מטעמה כל ראיה פוזיטיבית ממנה עולה שהנאשמת היא שנהגה ברכב במועד ביצוע העבירה.

נוכח האמור, הנאשמת זכאית מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ב, 24 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.